

„⁶Feljűk fordítom tekintetem, hogy jűt tegyek velűk, és visszahozom őket ebbe az országba. Mert **fűlépíteni akarom őket, nem lerombolni**; elűltetni őket, nem kigyomlálni.”

Az „ember” építeni is tud, de igazából a rombolás a fű terűlete.

Itt nemcsak a háborűkra gondolok.

A környezet lerombolása a reműlt egyűni (vagy közvetlen közösségi) haszon érdekében, nem tűrűdve azzal, hogy a tűbbiekkel mi lesz....

Sokan úgy tekintenek Amerikára, mint a lehetűsűgek hazájára, de ez talán az emberisűg jűvűjének legtűbbet ártó ország. A pénz hajhászása, a mindenkin áttiprás, a másokat is erre ösztűnzés közvetlenül és közvetve mindenkinek árt.

Sajnos itt is eluralkodott a „kapitalista szemlűelet”. A verseny a haszonért, az elűbbre jutásért, a mások hátán való feljűbb kapaszkodás.

Sokan egy nagy szeműttelepnek gondolják a környezetűket és mindent eldobálnak: Sűrűs dobozt, csoki papűrt, cigarettacsikket és minden mást, amit fűlűslegesnek tartanak.

Isten nem ilyenek teremtette az embert. A „nevelűs” és a látott rossz példák tették ilyenű. A lelkűnk lerombolása most is tart. Árad a mediából, a kűlűnbűzű filmekbűl, TV műsorokbűl. De ugyanez a tendencia az internet világában is.

Mi lenne a mi feladatunk? A birtokolni akarás (Milyen rűgűta vágym erre a ..... és most vűgre .....) helyett az egymással megosztás, a műrtűktartás, a felűpíteni és nem rombolni akarás. Isten szeretetűnek tovűbbadása, a környezetűnkben levűk napjának szebbű tűtele. Csak ehhez sokszor tűl kell lépni önmagunkon. Legyűzni a saját rossz hangulatunkat, testi, vagy lelki fájdalunkat. Egyedűl ez nagyon nehéz.... de Istennel a lehetűtlen is lehetsűges. Mennyei Atyánk, segíts, hogy ez az adventi kűszűlűdés hozzűsegűtsen ahhoz, hogy a Te szereteted szelleműben tudjak élni! Ámen!

Horvath Péter, Érd